

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XXVI. Impedimenta ex parte corporis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

linguas, alioquin orando nihil profici-
sies.

Aduersus has omnes illusiones, aliásque innumeras opus est caelesti luce, opus consilio & ductu superiorum, opus humilitate & constantiâ, proderit etiam quæ de defectu deuotionis, & distractionibus dicta sunt suprâ benè attendere, nam vtrumque illud impedimentum plenum illusionibus.

CAPVT XXVI.

*Impedimenta ex parte
corporis.*

Restat vltimum orationis impedimentum, quod se tenet ex parte corporis; cùm enim ad meditationis opus, non solùm animi conatus, sed etiam vires corporis suo modo concurrant, & ipsa mentis operatio plurimùm à corporis habi-
tudi-

tudine, ob naturalem inter vtrumque nexum, pendeat; fieri non potest vt corporis incommoda in animum non redundant. *Corpus enim quod corrumpitur aggravat animam, & terrena inhabitatio deprimit sensum multa cogitantem. sap. 9.* Sunt autem huiusmodi incommoda hæc potissimum; somnus, capitis gravitas, stomachi debilitas, languor quidam totius corporis: quæ certè incommoda nonnunquam ficta Dæmonis arte, vel ex toto, vel parte sunt; nonnunquam vera quidem sunt, sed non nisi nostra negligentia vel contrahuntur, vel fouentur; nonnunquam sine vlla nostra culpa contingunt.

Et quidem, quod ad illusiones Dæmonis spectat, dubium non est quin sæpe Dæmon orationis fructum intercipere falsa aliqua obiecta ratione contendat. *Habent hunc morem Dæmones, inquit D. Basilus, ser. de*

abdic. rerum. ut facienda orationis
 temporibus, per speciosam scilicet ali-
 quam laudabilis cause simulationem,
 nobis sedulo authores sint. ut ab eas
 subducamus, ut quam salutem afferre
 nobis intelligant, ab ea nos probabiliter
 abducant. Noli ingemiscens capuis
 ventrisve dolorem excusare & eius qui
 nullus sit testes incertos proferre, ne qui-
 escendi causa quidquam de acri vigi-
 lantia assiduitate remiseris. Neque
 verò solum infirmitatis prætectu
 mentem dissolvit Dæmon, sed non-
 nunquam bestiolarum quarun-
 dam, quarum interdum etiam for-
 mam induit, importunitate vitula
 ut quietem orationis interrumpat.
 Talem fuisse intelleximus, inquit Nie-
 lus, c. 102. in lacu quietè commorantem
 Ioannem illum cognomento Parvum,
 quem ego magnum interpretor, qui cir-
 cumlocutus Dæmone in speciem Dra-
 conis mutato, & corpus eius mandente,
 atque in faciem eius vomente; tamen
 se à

se à colloquio & congressu Dei non dimo-
uebat. Narrat quoque idem paulò
ante de quodam alio cuius orantis
manus in specie leonis Dæmon vn-
guibus rictuque discerperet, cum ta-
men ipse non prius remitteret, quàm
orationes consuetas absolueret.
Væ cordes sanè nos, quos adeo fran-
git musca sæpè aut pulex, vt è Dei
præsentia & cogitatione totos ab-
ducat.

Cùm verò hæc incommoda no-
stra culpa oriuntur, maioris sunt ple-
na periculi, cum non tantùm animi
attentionem multùm debilitent, sed
Deum etiam ab auxilio nobis feren-
do soleant auertere. Sunt quos
somnia orationis tempore inuadat
tam importunus, vt difficulter ad-
modum excuti possit, quos merito
Deus hac conflictari molestia per-
mittit, siue quia vigilijs indebitis ani-
mi corporisque vires debilitarunt,
siue quia agrè somnum lectumque

reliquerunt, siue deniq; quia remissè ac profunctoriè sese orationi dederunt. Proderit hoc tentatis morbo has eius causas summa animi cautione & diligentia anteuertere. Inuabit & initio orationis resistere viriliter, omnèmq; indormiscentiæ aditum occludere: si enim irrepit, quem inuasit locum non faciliè desent. Utile denique erit cùm blanditur somnus, contrarijs eum armis, motu nimirum continuo, expugnare. Itaque modò standum, modò ambulandum, genua varijs in locis & per vias flectenda, deosculanda terra, manus & facies gelidâ perfundendâ, brachia in crucis formam expandenda, aliquis corpori cruciatus, per disciplinam aut cilicium in negligentia pœnam cum humili ad Deum oratione, & veniæ deprecatione, infligendus: quæ si non iuuent ex sequentis incommodi remedijs sunt, quæ prodesse possunt, desumenda.

Deni-

Deniq pacem orationis & mentis attentionem his incommodis sine culpa præpediri, sancti quotidie viri experiuntur, interque alios S. Mater Teresia, vt *Ribera in vita l. 4. c. 8.* testatur. plerūq; se ex aëris mutatione, & varia humorū habitudine grauato corpore minus ad orationē idoneam fuisse notauit. Remedium huius infirmitatis multiplex esse potest. Primum vt voluntatem nostram diuinæ conformemus, & humiliemur sub potenti manu Dei, cum magna resignatione & animi æquitate tolerantés, quod nos creaturis etiam irrationalibus subiectos esse voluerit. Deinde non omnino abijciendus animus est, sed Deo fidendum, ab eo que qui nos exercet auxilium sperandum; cuius amori & gloriæ si corporis incommoda postponamus, contra vim morbi pro viribus obnitentes, peculiari forte gratiæ auxilio opem feret qualem illi viro sancto

praesentissimam tulit, ad quem, ut narrat B. Nilus, c. 104. cum oraret accessit vipera quae pedem eius tetigit: ille vero non prius manus deiecit, quam solitam orationem absolueret, nihilque incommodi accepit, qui Deum plusquam se dilexit. Aduertendum tamen est tantam aliquando capitis & corporis infirmitatem esse, ut legitimam meditationi impedimentum obijcere possit, sitque non leue periculum, ne si animus contendatur, grauius aliquod incommodum creetur. Tunc igitur utendum aliqua remissione est, & ad faciliorem aliquem orationis modum animus suauiter applicandus.

Ut tamen ad manum veluti atque in promptu habeant remedia quaedam aduersus has omnes corporis, animique infirmitates non sane inutilia; ad calcem huius capitis & operis subtexere visum est, & solum breuiter perstringere varios orandi modos,

dos, quos in ijs occasionibus sancti nonnunquam ac pij viri cum magno fructu & iucunditate vsurparunt.

Quidam igitur vtuntur primo aut secundo mixtæ orationis modo, quos S. P. Ignatius in suis exercitijs descripsit: ad 1. spectat si percurras breuiter singula Dei & Ecclesiæ præcepta, tum peccata mortalia, & virtutes ijsdem oppositas, quinque sensus, tres animæ potentias: atque vbi quid primum sibi præceptum velit, mente penetraueris, deinde etiam discusseris quonam illud modo obseruaueris aut violaueris, ad veniæ & gratiæ postulationem recites semel Pater & Aue. Quod simili modo circa 2. & consequentia præcepta virtutésque obseruare debes. Ad 2. si vocalem aliquam orationem, Dominicam exempli causa Symbolum, Psalmos, Hymnos, Litanias & cæteras huiusmodi consuetas Ecclesiæ preces attentè & quietè recites,

N 6 tandiu

tandiu in singulis verbis & incisus per ordinem immorando, quandiu tibi aliquid spiritualis intelligentiæ & pij affectus occurret.

Alij sua sibi in terris paupertate proposita, & cælestis regni diuitijs, magnâque animo concepta spe aliquid à Beatorum liberalitate spiritualis eleemosynæ accipiendi, se veluti in fidem & societatem Angeli custodis, & Sancti patroni tradunt, ab ijsque se per omnes quasi plateas & compita cœlorum deduci permittunt, modò exempli causa ad vicum Angelorum, donum orationis, modò ad vicum Patriarcharum, lumen fidei, modò ad vicum Apostolorum, charitatis virtutem petituri, & ita de cæteris, vt cuique pro sua necessitate & deuotione libebit.

Alij totam Christi Domini vitam in certa spacia diuidunt, & ad loca sancta, in quibus ipse commoratus est, stationes veluti quasdam constituunt,

tuunt, i. ad ciuitatem Nazareth, in qua conceptus nouem menses in B. Virginis utero habitauit. Deinde ad præsepe Bethleemiticum, vbi quadraginta diebus, tum in Agyptum, vbi degit septem annis: postea iterum in Nazareth, vbi viginti duobus annis vixit. Ad desertum vbi quadraginta diebus. Ad Galilæam & Iudæam, quas fere quadriennio Euangelica prædicatione lustrauit. Ad canaculum, hortum, & cætera passionis loca, in quibus duobus fere diebus Christus est passus. Ad crucem in qua tribus horis: ad sepulchrum & Iymbum, vbi quadraginta horis. Tandem iterum ad terras quas quadraginta dies post resurrectionem coluit. Ad singulas autem stationes recitant quinquies Pater & Aue.

Nonnulli Christi Crucifixi quinque plagas adeunt, & ad dextram quidem manum gratias Deo agunt ob bona omnia nature & gratiæ à diuina

uina

uina liberalitate collapsa, veniamq; quod malè ijs vsi sunt, & gratiæ, quò meliùs in posterum vtantur, auxili- um petunt. Ad sinistram gratias agunt de rebus aduersis, & vitæ huius incommodis, quod malè vsi fuerint veniam, vt bene deinceps vtantur, gratiam etiam postulant. Ad pe- dem dextrum veniam petunt negli- gentiæ, & omissionum quibus in via perfectionis & spiritali progressu sunt retardati. Ad sinistram quod in tam frequentes imperfectiones inciderint. Ad latus quod adeo fri- gidi in Dei & proximi amore extite- rint.

Alij præuident opera sua atque actiones totius diei singulas, & pro- ponunt in particulari vitare eas im- perfectiones, quas ijs admiscere con- sueuerunt: easque ijs ornare virtuti- bus, quas sibi necessarias esse ducunt; potissimum verò puritate intentio- nis, qua nihil in his præter diuinam
glori-

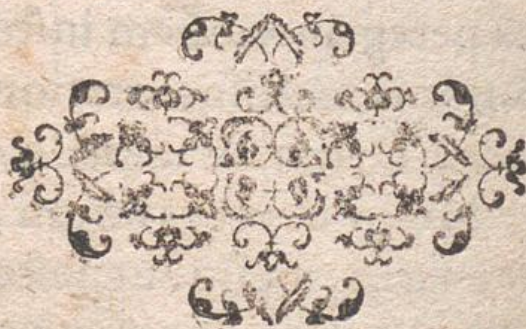
gloriam spectare queant.

Sunt denique qui cum à corporis infirmitate, obedientia, aliaque occasione præpediri se ab exercendis misericordie spiritualis & corporalis operibus vident, miseris qua possunt arte per orationis auxilium succurrunt: Modò enim mente percurrunt vnius aut plurium ciuitatum xenodochia aut carceres, & in singulis pro infirmorum salute, & captiuorum liberatione solatioque recitant aliquam orationem. Modò ad varias mundi partes, ad S. Sepulchrũ, ad limina Apostolorum, B. Virg. Lauretanam, D. Iacobum, aliaque pia loca peregrinationem instituunt, & oblationis nomine orationes in singulis ad Deum & Sanctos fundunt. Modò in vrbes hæresi, infidelitate, vitijs, bello aut peste infectas se transferunt, & quàm possunt opem subsidiũq; doctrinæ & consolationis, per orationes in singulis Deo

290 DE ORAT. MENTALI.

Deo fufas, fidelibus & infidelibus
* præftant.

Ex his omnibus poterit facilè qui-
uis orationis tædium & laborem a-
uertere, affumptis ijs orandi modis,
quos magis fuo ingenio accommo-
datos intelliget, poteritque pari ra-
tione fimiles alios adinuenire fi qui
magis placeant. Quod fi horum ni-
hil proffit, fumantur aliquaæ piæ ima-
gines, aut libellus, ad cuius lectio-
nem attentam & lentam considera-
tio aliqua mentis & affectus vo-
luntatis admisce-
antur.

EX-